

ЗЛАТИБОРСКЕ ВЕСТИ

ISSN-2406-2405

број 3

ИНФОРМАТИВНИ БИЛТЕН ОПШТИНЕ ЧАЈЕТИНА
мај, 2015. године
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК



Нови велнес центар за деценију
рада хотела „Златибор Мона”

Страна 3

Бојана Божанић:
Ове године
милион евра за
месне заједнице

Страна 14



Када треба
позвати хитну
помоћ?

Страна 13

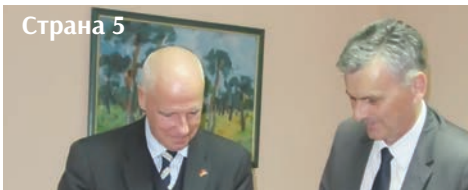


Страна 4



Амбасадорка Кипра посетила
општину Чајетина

Страна 5



Немачки амбасадор хвали
потенцијале Златибора



Посета из Руске федерације за јачу
сарадњу са општином Чајетина

Страна 6

Страна 16



Отворен 23. фестивал
„Деца међу нарцисима”

Милошева
златиборска
ударна
песница

Стр. 9



Кућа берићета код
Радоја Бојовића

Страна 8

Канцеларија за сарадњу са Руском федерацијом у Чајетини, прва у Србији

Канцеларија за сарадњу са Руском федерацијом, која за циљ има да поспешује наше привредне и друге везе са том великом земљом, свечано ће бити отворена у петак, 5. јуна, на Златибору.

Циљ отварање канцеларије је стварање институционалне повезаности између наших произвођача и руских купаца. Најважније је да се нашим произвођачима помогне да испуне све потребне стандарде, како би могли да своје производе извозе на руско тржиште. Запослени у канцеларији бавиће се, пре свега, сарадњом у области туризма и пољопривреде, што је најзначајније за наш крај, као и привлачењем инвестиција.

Коментаришући значај отварања овакве Канцеларије, помоћница председника општине Чајетина, Бојана Божанић, рекла је: „Сматрам да није добро то што сама држава није организовала било какву врсту институције која би се бавила сарадњом са Руском Федерацијом. Руско тржиште је огромно и уз Споразум о слободној трговини између две државе имамо велике шансе да кроз пласман домаћих производа сигурним каналима дистрибуције према руском тржишту унапредимо стандард свих наших грађана. Санкције према Русији од стране западних земаља, као и Хрватске и Црне Горе, Србија може позитивно искористити. Ми смо већ покренули и конкретне активности у циљу



сарадње, и то са државним институцијама које имају седиште у Москви. У посети нам је био потпредседник Асоцијације туристичке привреде Русије, Јуриј Барзикин, који је истакао да руски инвеститори траже погодно тле за инвестиције, тамо где ће им новац бити сигуран, а канцеларија за развијање ближих економских веза са Русијом у Србији, која се показује као вечити пријатељ, је врло значајна. Она ће бити спој и за туристичке информације према Унији туристичке привреде Русије, при чему је значајно то што по масовнијем доласку руских туриста за њима стижу и руски инвеститори.

У наредном периоду планирамо да нам у посету дођу и представници Министарства пољопривреде из Русије. Направљени су и конкретни кораци у братимљењу са руским градом Чебоксари, који је удаљен 800 километара од Москве, јер смо схватили да су Москва и Санкт Петербург значајно и велико тржиште, али ипак zasiћено и да треба да се окрећемо новим тржиштима. Русија је огромна и вапи, пре свега, за пољопривредним производима и туристичком понудом. Тај град, који има око 800.000 становника, је наша циљна група за извоз пољопривредних производа“, истиче Бојана Божанић, помоћник председника општине Чајетина.

Руси су заинтересовани за месо и месне прерађевине, као и за сушено воће, што су производи карактеристични за наш крај. Јуриј Барзикин је најавио и да ће преко Уније туристичке привреде, која има десет одељења и покрива преко 70 градова Русије, нашој Општини пружити помоћ у облику ширења пословних информација, којима ће потенцијалне пословне руске туристе усме-

рити ка Златиборском округу. Тиме би прича у потпуности била заокружена, јер су руски гости најзаинтересованији за здравствени, културни, верски и спортски туризам. Велико интересовање влада и за боравак деце из руских градова на Златибору.

„Ми ћемо кроз наше планове из области развоја пољопривреде покушати да стимулишемо оне гране пољопривреде које ће имати могућност извоза и који ће омогућити нашим суграђанима да произведу, продају и зараде, па утичу и на увећање српског БДП“, наглашава Божанићева.

Према првим проценама, наши пољопривредни произвођачи веома су заинтересовани за пласирање својих производа на руско тржиште. Чак неколико великих произвођача меса и млека већ задовољавају одређене стандарде који су потребни и они веома лако своје производе могу да прилагоде извозу на руско тржиште.

Божанићева је истакала да једини проблем могу бити количине производа, будући да наши произвођачи производе количине потребне за српско тржиште. Уз одржени финансијски подстицај, али и сигуран пласман, уз обезбеђене канале дистрибуције, створила би се могућност за дуплирање постојећих капацитета, а посебно када је у питању узгој стоке, а самим тим и производња сира.

Ово је, иначе, прва канцеларија овог типа у Србији а са интересом да омогући свим заинтересованим инвеститорима потребне информације, које би им помогле да кристалишу и реализују своје идеје, како из области туризма, тако и из области пољопривреде.

Нада Целебић

**ЗЛАТИБОРСКЕ
ВЕСТИ**

ИНФОРМАТИВНИ БИЛТЕН
ОПШТИНЕ ЧАЈЕТИНА

Издавач

Агенција за издавачку делатност
и маркетинг „Мали Ћира“

Главни и одговорни уредник

Милић Симић

Редакција

Нада Целебић
Иван Јанковић
Мирјана Ранковић-Јанковић
Драгана Росић
Предраг В. Ковачевић

Штампа:

Графос Ужице

Тираж

1500 примерака

Контакт

069/855-00-65
e-mail: pressandra@gmail.com

Билтен финансира општина Чајетина

Нови велнес центар за деценију рада хотела „Златибор Мона”

Београдска компанија „Мона”, чија улагања годинама дају снажан печат развоју златиборског туризма, свечано је на Златибору обележила деценију бављења хотелијерством. За тих 10 година од старог хотелског здања Робних кућа „Београд” низом реновирања створен је елитни хотел „Златибор Мона”, понос овдашње туристичке понуде. А да је „Мона” неуморна у инвестирању сведочи то што је за овај јубилеј отворен нови хотелски велнес центар, у који је уложено око 600.000 евра.

У минулих 10 година „Златибор Моне” стало је пуно тога: труда и рада,

Није било нимало лако позиционирати све те објекте на тржишту, али се исплатило, што потврђује просечна попуњеност од 70 одсто”, рекао је Момировић.

Својом услугом, додаје он, „Мона” је поставила високе стандарде. „У томе су нам помогли наши сарадници и запослени. Задовољство је радити са људима и на Златибору и на Јавору, наравно и у Београду. То показује да наши људи могу да пруже квалитетну услугу, стандардизују своју понуду и да цела та прича хотелско-услужног сектора може да расте у правцу задовољства људи и сталног реинвестирања... За ових десет

уз улагање максималне енергије у њихово спровођење. „Да су ти потези били добра одлука указују бројне награде које смо за ових 10 година добили, као што су: „Туристички цвет” за најбољи хотел у Србији, „Најбоље хотелско домаћинство” награда Привредне коморе Србије и редакције часописа „Туристички свет”, „Најбољи хотелски менаџмент” на Међународном сајму туризма у Београду, као и бројне друге награде попут „Туристичке призме”, „Најбољи хотел на Златибору”, „Најбољи ресторан на Златибору”, „Најбољи менаџер у Србији”, „Супербренд Србије” и друге”, ре-

Кад неко слави 25 година постојања, од тога 10 година у хотелском бизнису, онда то није јубилеј. Онда је то подвиг



У плану су нове инвестиције у Сирогојну, Београду и на Јавору

реализованих идеја, а све је резултирало многобројним наградама међу којима је „Туристички цвет” за најбољи хотел у Србији. И оним највреднијим – задовољним гостима.

Ти успеси „Моне” видљиви су и на туристичком врху Србије. „Кад неко слави 25 година постојања, од тога 10 година у хотелском бизнису, онда то није јубилеј. Онда је то подвиг”, рекла је Гордана Пламенац директор Туристичке организације Србије на конференцији за новинаре одржаној поводом обележавања јубилеја и отварања реновираног велнес центра хотела.

По речима Ђорђа Момировића, генералног директора и власника „Мона д.о.о”, током десетогодишњег пословања у хотелијерству инвестирали су око 19 милиона евра: и у куповину објеката и у њихово реновирање. „Данас се у нашем власништву налазе четири објекта - хотел „Златибор Мона” на Златибору, хотел „Арго” у Београду, „Јавор” на Јавору и „Вила Белла” у Будви.

година заиста смо се стопили са овом средином. Некако ми се чини да овај хотел никада није био нешто друго, већ интегрални део ове планине”, нагласио је Ђорђе Момировић.

Ова најновија инвестиција од 600.000 евра искоришћена је за реновирање постојећих садржаја и стварање новог велнес центра „Инспириум” у оквиру хотела „Златибор Мона”. Проширен је базен грађњом мањих са топлем водом, направљен нови „сауна свет” са две сауне, парним купатилом и разулом. Цео комплекс је добио већи плажни део, као и модерне свлачионице. Ново издање центра носи име „Инспириум” - као удах свежег златиборског ваздуха који окрепљује душу и тело.

Син оснивача компаније Томислав Момировић, који је генерални директор „Мона хотел менаџмент” и председник скупштине удружења „Хорес”, истиче да су пословни потези у хотелијерству (улагања, реновирања и куповина објеката) увек детаљно били разрађивани,

као је Томислав Момировић који је од 2011. године преузео вођство у хотелском пословању.

Данас предузеће „Мона хотел менаџмент” (МХМ) са повезаним лицима у хотелијерству упошљава око 140 радника и послује у четири објекта са просечном попуњености изнад 70 одсто на годишњем нивоу. У плану су нове инвестиције у Сирогојну, Београду и на Јавору.

Визија „Мона хотел менаџмента” јесте да ствара нови хотелијерски имиџ Србије, земље која има и може да пружи много, како домаћим тако и иностраним туристима. Србија мора бити земља добрих хотелијера и високих стандарда, земља одличне туристичке понуде!” рекао је Иван Виторовић, извршни директор МХМ.

А сарадња власника хотела „Мона” са локалном самоуправом, што у овој успешној компанији с поносом истичу, увек је била на завидном нивоу. То потврђује и председник општине Чајетина Милан Стаматовић. ■

Амбасадорка Кипра посетила општину Чајетина

Председник општине Чајетина Милан Стаматовић уприличио је пријем за Насфике Крусти, амбасадорку Републике Кипар у нашој земљи. На састанку су разматране теме које су од великог значаја за обе државе, као и идеје о будућој сарадњи. Претходних дана амбасадорка Кипра обишла је град Ужице и општину Нова Варош.

Председник Стаматовић је рекао да је госпођа Крусти дошла у Чајетину да се упозна са потенцијалима и могућностима наше општине, како би туристи са Кипра били наши гости. „Ми смо у најбољем светлу представили све своје потенцијале, и искрено верујем да је амбасадорка веома задовољна нашом понудом. Доказ за то је и њен предлог да се један град или општина са Кипра братиме са нама. Ја се надам да ће до тога и доћи, како би напредовала сарадња туристичке привреде Кипра и општине Чајетина. Ми смо веома захвални Кипру зато што није признао Косово и што се залаже за очување целивите Србије. То је још један допринос Србији и надам се да ће у будућем периоду ова веза бити још чвршћа и јача“, рекао је Милан Стаматовић.



Амбасадорка Кипра Нафсика Крусти овом приликом је изјавила:

„Прво желим да се захвалим господињу председнику који ме је дочекао данас на овом веома битном састанку, који је организован у оквиру моје дводневне туре посета општинама југозападне Србије, где сам имала више састанака са различитим градоначелницима и председницима општина овог краја. Много пута сам посетила овај крај, међутим први пут се срећем са председником општине Чајетина. Имали смо прилику да разменимо мишљења која се тичу локалних интереса, као на пример како би градови Кипра могли да сарађују са општином Чајетина. Свакако ћу помоћи максимано у томе.

Што се тиче тема на вишем нивоу између Републике Кипра и Републике Србије, такође сам говорила о великој подршци коју Кипар даје Србији посебно у територијалној заштити интегритета и суверенитета, на питању Косова и Метохије. Изјавила сам чврст став Кипра да не призна Косово као независну државу, која је једнострано призната од стране власти из Приштине. И даље ћемо подржавати српску страну и остаћемо доследни у својим ставовима. Такође сам објаснила колико Кипар подржава европски пут Србије на путу уласка у ЕУ. Желимо да верујемо да ће се то десити ускоро у корист Србије и западног Балкана, јер нам је у интересу да Србија буде део евро интеграција“.

„Медиа Инвент“ наградио Милана Стаматовића

Поводом 15 година постојања, рада и раста новосадске агенције „Медиа Инвент“ додељена су признања радницима ове компаније и сарадницима за истрајавање на вредностима које негује ова кућа. Међу добитницима, као челник истакнуте локалне самоуправе, био је и председник општине Чајетина Милан Стаматовић. Признање је добио за сарадњу, разумевање и пословну визију.

„Свако признање прија и годи, али и обавезује. Награда која је добијена од агенције „Медиа Инвент“ и Удружења независних новинара управо је награда за достигнућа која смо ми као локална самоуправа до сада остварили на уређењу локалне самоуправе. Наравно, и на пословном амбијенту и окружењу којима смо, уз добре пројекте



и инфраструктуру, омогућили да општина Чајетина буде једна од најуспешнијих локалних самоуправа у Србији. То доказује и наш буџет, који је у последњих 10 година увећан 100 пута. То је веома ретко данас у Србији и мени је драго што су они то препознали као успех за све наше грађане и

појединце који су нам помогли. Наравно, да није било разумевања и помоћи ми сигурно сами не бисмо могли да остваримо те резултате. Овога пута и грађани општине Чајетина, као и целог овог региона, показали су да и у овим тешким условима могу да се направе запажени и веома добри резултати, а да се не позивамо на ту националну економску кризу. Ми смо показали да се уз поштен и одговоран рад у општем интересу могу направити и добри резултати“, истакао је председник општине Чајетина.

Подсећамо да је у оквиру пројекта „Пут ка врху“ Милан Стаматовић 2012. године од агенције „Медиа Инвент“ примио признање „Капетан Миша Анастасијевић“, у категорији „Нај домаћин Србије у 2011. години“.

Обележено 128 година школе у Чајетини

Основна школа „Димитрије Туцовић” прославила је 128 година постојања низом пригодних догађаја. Уприличена су спортска надметања ђака и наставника школе, у којима су резултати били изједначени, а свечаност поводом ове годишњице одржана је у библиотеци „Љубиша Р. Бенић”.



Програм овогодишње свечаности припремили су ученици издвојеног одељења са Златибора. Једна ученица из Чајетине представила је рад школе, уз нагласак на ваннаставне активности којих је било много у претходној години. Школа има велики број секција које одлично

раде: хор, рецитаторска, литерарна, драмска, еколошка, риболовачка... Неке од значајнијих активности тичу се екологије, јер ова образовна установа од 2015. године има статус Еко-школе.

Дипломама и књигама су, као и сваке године, награђени најбољи ученици: они који

су на различитим смотрицама, од општинског до окружног такмичења, освојили неко од прва три места. Знања и вештине које показују ђаци ОШ „Димитрије Туцовић” најбољи су доказ уложеног труда и рада свих запослених, чији је циљ да и у наредним годинама овако наставе. ■

Немачки амбасадор хвали потенцијале Златибора

Амбасадор Немачке у Србији Хајнц Вилхелм посетио је општину Чајетина. У разговору са председником општине Миланом Стаматовићем он је имао прилику да се упозна са потенцијалима наше општине, пре свега из области туризма и пољопривредне производње, а у циљу будуће сарадње.

„Познато је већ да је општина Чајетина једна од најуспешнијих туристичких дестинација у Србији, и циљ нам је да се представимо и у Немачкој, како би се и њихови инвеститори заинтересовали за сарадњу са нама. Захвалан сам амбасадору што је одвојио време и надам се да ће, у овом кратком периоду,

успети да се упозна са потенцијалима и природним лепотама наше општине“, рекао је Милан Стаматовић.

Немачки амбасадор је изразио жаљење што је тек сада први пут имао прилику да дође у општину Чајетина и што нема више времена да упозна Србију и њене природне лепоте.

„Ваш туризам је нешто што даје велике могућности за сарадњу са немачким партнерима, а исто тако и пољопривреда. Општина Чајетина заиста има великих потенцијала“, нагласио је Хајнц Вилхелм и кроз осмех додао да једва чека да проба јагњеће печење, по коме је овај крај свуда познат.



Споменик на Златибору ускоро у новом руху

Да су лепоте и садржаји Златибора занимљиви туристима током читаве године уверили смо се и ових дана посетивши шеталиште код Споменика, које је врвело од посетилаца.

Зашто је Златибор њихов избор, питали смо неке од њих. Углавном, одговорили су, због здравог и чистог ваздуха, добрих шеталишта и излетишта, различитих спортских и културних садржаја...

Васпитачи предшколске установе „Олга Јовичић Рита“ из Краљева годинама

доводе децу на ову планину јер Златибор, као ваздушна бања, благотворно делује на младе, а и садржаји који се нуде препоручују ову планину.

Овде смо затекли туристе и из других крајева Србије, којима шеталиште код Споменика нуди одличан вид рекреације, а како нам рече једна гошћа из Лазаревца, добар је и „за линију”.

Једина замерка старије Београђанке, која већ годинама одмор проводи на Златибору, је то што не постоје покретни тоалети. Она

је у изјави датој локалној телевизији апеловала на надлежне да исправе овај недостатак.

Прилика да се нешто значајније на овом шеталишту уради биће нови пројекат општине Чајетина. Њиме би овај простор требало додатно да се обогати и претвори у парковско спомен обележје, чиме би се заокружила комплетна слика ове веома популарне дестинације. Радови ће ускоро почети, а спроводиће их екипе Комуналног јавног предузећа и Водовода „Златибор”. ■



Посета из Руске федерације за јачу сарадњу са општином Чајетина

Вишечлана привредно-новинарска делегација из Руске Федерације боравила је током маја неколико дана на Златибору. Гости су овде имали прилику да се упознају са понудом и природним лепотама нашег краја. Све у циљу доласка већег броја руских туриста на Златибор и јачих привредних веза општине Чајетина и читавог Златиборског округа са том великом земљом.

Ова група је најпре обишла Ски-центар "Торник", па затим посетила Стопића пећину у Рожанству. Још током најаве посете изражено је интересовање за верски, сеоски, културни и спортски туризам, због чега им је обилазак цркве Светих апостола Петра и Павла у Сирогојну био интересантан. Пут их је даље водио до Музеја на отвореном „Старо село“, а посетили су и музеј рукотворина те уживали у дегустацији аутентичних производа.

За предах од обиласка туристичких атракција одабрано је Гостиље, где им је пажњу привукао атрактивни водопад. Приказано им је и како се припрема домаћа пита из нашег краја, што су с пажњом пратили.

Гостима су се овде придружили и председник општине Чајетина Милан

Стаматовић и директор Туристичке организације Златибор Арсен Ђурић. Том приликом председник је одржао здравицу којом је руским привредницима и новинарима пожељео добродошлицу, изразивши наду у развој даље сарадње. Гости су се захвалили уз обећање да ће се ангажовати како би што више туриста из њихове земље дошло у, како рекоше, ову лепу општину.

”

Због санкција руски туроператери ове године неће ићи у Црну Гору и Хрватску, то је шанса за Србију и Златибор

Током трећег дана боравка гости из Русије имали су прилику да се у Мокрој Гори возе туристичким возом „ћира“. Вожња "Шарганском осмицом", јединственом пругом уског колосека ширине 760 милиметара коју походе љубитељи музејских железница из целог света, оставила је на њих посебан утисак. Кад

се има у виду да воз од Мокре Горе до станице Шарган Витаси пролази кроз 22 тунела, преко пет мостова, савладава висинску разлику од 300 метара и све то на укупној раздаљини од 15.440 метара током вожње од 45 минута, онда не чуди одушевљење гостију.

Након вожње музејским «ћиром» уследио је обилазак Дрвенграда. Посебну пажњу гостима је привукла невелика дрвена црква посвећена Светом Сави, а у тамошњем биоскопу они су одгледали инсерт из новог филма редитеља Емира Кустурице, чије је снимање у току.

У наставку пута обишли су манастир Добрун из 14. века, који је један од најстаријих манастира на просторима данашње Босне и Херцеговине. Обилазак Андрићграда у Вишеграду на њих је такође оставио позитиван утисак. У пратњи кустоса обишли су и овај импозантни камени град, чији је идејни творац Емир Кустурица. Одушевљена архитектуром и комплетном идејом новинарка часописа „Рата“ Светлана Ставцева рекла је да ће посету Андрићграду, као и цело путовање објавити у руским новинама.

Оно што им је посебно привукло пажњу, а што говори о пријатељским

везама са Русијом, је мозаик руске уметнице Бисеније Терешченко, која је аутор чувеног мозаика у улици „Младе Босне“ у овом комплексу. Током боравка у Андрићграду, делегацију је на руском језику поздравио Емир Кустурица, пожелевши им пријатан боравак у овом здању.

Потом је уприличена конференција за новинаре поводом боравка делегације Руске Федерације на Златибору. Том приликом говорило се о туристичким потенцијалима Златибора и околине, које су гости из Русије имали прилику да обиђу у претходних неколико дана.

Председник општине Чајетина Милан Стаматовић рекао је на конференцији да је Златибор велика шанса. Због санкција руски туроператори ове године неће ићи у Црну Гору и Хрватску. „Већ смо чули од црногорских хотелијера да су отказани сви аранжмани спортских екипа које су традиционално тамо одлазиле. То је шанса за Србију и за Златибор“, нагласио је председник општине Чајетина и додао: „Желимо да искористимо ту шансу већ овог лета. Мислим да нисмо губили време, о чему сведоче и кораци које смо предузели, а то је да тржишту Русије представимо своје потенцијале“.

Руску делегацију предводио је Јуриј Барзикин, председник одбора за туризам Трговачке коморе Русије и потпредседник Уније туристичке привреде Русије. «Од данас је сарадња општине Чајетина и Руске Федерације двосмерна, учвршћена и много јача“, рекао је



на прес конференцији Барзикин, па наставио: „Оно што је интересантно за руске туристе Златибор већ поседује. Велико интересовање у Русији је за верски туризам, гастрономски, спортски и дечији туризам, у смислу организовања спортских припрема за децу. Руском туристи је од изузетног значаја домаћински однос, што су и сами гости имали прилику да доживе током боравка на Златибору. Ово тржиште значајно може привући туристе из Русије, посебно ако је основна цена аранжмана повољна, док ће за факултативне излете увек издвојити значајну суму новца. У прилог томе говори и чињеница да руски туриста није статичан, да воли да обилази знаменитости и да шопингује“, рекао је Барзикин и додао

да је битан фактор за успешну сарадњу засигурно и испреплетана историја словенских народа.

По његовој оцени, општина Чајетина је једна веома успешна локална самоуправа, можда и најуспешнија у Србији, те да је сигуран у развој сарадње са њом на свим пољима.

Директор Туристичке организације Златибор Арсен Ђурић истакао је да се у плановима организације на чијем је челу налази организовање наступа на руским сајмовима туризма, као и да је већ било неколико представљања Златибора руским туристима. У последњих седам година број ноћења руских туриста на Златибору порастао је за 150 одсто, док их је у прошлој години овде боравило око две хиљаде. ■



Кућа берићета код Радоја Бојовића

Угледни домаћин из Криве Реке Радоје Бојовић један је од најуспешнијих пољопривредника у целој чајетинској општини. Код њега се ради и ствара, улаже и зарађује, Бојовића домаћинство је кућа мудрог домаћина, вредних чељади и берићета.

Цело подручје Мачката, Криве Реке и других села познатих по сточарима и пршутарима погодно је за пољопривреду. Крива Река је једна пространа и плитка долина, благо сведених страна према речици која тече средином насеља, те је ово једно од најблаженијих села у целој области општине Чајетина. Са јужне стране заклоњена је дугачким брдом Глизом, на западној страни је брдо Церово, а на средини села Градина. Према последњем попису становништва из 2011. године у Кривој Реци живи 1157 становника у око 300 домаћинстава. Криворечани се углавном баве пољопривредом – производњом меса и млека.

Највећи произвођач меса у овом селу је породица Радоја Бојовића. У њиховој породичној кући живе три генерације: ту је Радоје са женом Милицом и мајком Надом, те сином Бранком и снајом Слађаном који имају троје деце: Марка, Марију и Андреју. Сви под истим кровом, живе искључиво од пољопривредне производње. Радоје још има и ћерку Бранку која има две ћерке: Невену и Нађу, али оне не живе ту.

„Бавимо се пољопривредом, доста се ради. Товимо јунад, обрађујемо земљу, сејемо кукуруз и пшеницу“, прича Радоје. „Имам око 100 јунади које товим за клање и даље то месо продајем у радњи у Ужицу. Сушим и месо. Када је у питању зарада све дође на исто, и сирово и суво месо. И мој отац се бавио овим послом, али у мањој мери, и то је радио сезонски. Сада ја са својом породицом то радим озбиљније, преко целе године“.

Радоје каже да се од овог посла може лепо живети и прехранити породица. Сви раде све, нема поделе посла, ради се све што је потребно.

„Сејемо силажни кукуруз и пшеницу за тов, имамо и кабасту храну, док остале усеве, попут сточног брашна и сунцокрета, али и кукуруза купујемо. Имамо око 15 хектара под којим гајимо



усева“, каже Радоје и додаје да од бикова годишње произведе око 30 тона меса.

„Углавном се то прода у нашој месари у Ужицу, и то су за једну радњу сасвим довољне количине, али и у Београду продамо и сувомеснате производе, углавном по ресторанима и неким продавницама. Криза је велика, продаја је опала, али имамо ми сталне муштерије, које препознају наш квалитет. И то је оно што продаје наше производе – квалитет. Имамо сталне купце и то је то“, каже наш домаћин и додаје:



„Држава нам помаже у виду субвенција које даје за оранице и ливаде. Просте године био је регрес за ђубриво, затим за гориво. Све у свему, врати нам се око 30 % средстава. За ову годину ћемо видети какву ће нам помоћ дати држава. Имам у плану да правим веће толивиште, капацитета за око 150 бикова. Држава би требала да да подстицајна средства за ову моју инвестицију, као и за набавку нових трактора. У питању је модернизација већ постојећег тови-

лишта, које ће бити плански направљено, величине око 500 квадрата. То ће нам омогућити већи и модернији простор за стоку, биће мање угинућа и мање оболевања грла и биће лакше радити у тим условима. Телад углавном набављамо на територији наше општине, али и у Ариљу. Ми пољопривредни произвођачи имамо и доста добру сарадњу са општином Чајетина“.

Радојев наследник Марко, како га деда и сам зове, једино мушко унуче, сада пуни 18 година. Ученик је трећег разреда Пољопривредне школе у Пожеги, смер прехранбени техничар.

„Помажем мојима у производњи меса и желим да и даље то наставим. План ми је да након средње школе студирам прехранбену технологију на Пољопривредном факултету у Земуну и када се вратим, да усавршим производњу код куће. Наставићу са послом овде у селу и усавршити већ постојећу технологију.

И ја све радим овде, помажем мојима. То и учење школе је мој једини посао. Не могу да бирам посао, шта ми кажу ја то радим. Волим село на коме сам одрастао, волео бих ту и да останем. На селу није тешко живети – ко ради има и није му тешко. Има посла, а има и пара. У Кривој Реци имам све што ми је потребно. Стижем и да изађем са друштвом. Једном речју, кад се све лепо испланира све се стигне да се уради“, са осмехом каже Марко Бојовић. **Нада Целебџић**

Милошева златиборска ударна песница

ПИШЕ: ПРЕДРАГ КОВАЧЕВИЋ

Силан и бахат, тридесет година ведрио је и облачио у Ужичкој нахији, а онда скончао гладан, дајући 100 дуката за тањир чорбе. Ко је био Јован Мићић златиборско чедо? «Дела његова ако буде праве историје српске потомству остати непозната неће», пише између осталог поред улаза у Дом Плавог анђела, некадашњи центар Моравичке епископије, Ариљске цркве Светог Ахилија Лариског, на необичној надгробној плочи од црвенкастог мермера са планине Благаје... Са једва читљивог текста још се може сазнати да «Гроб овај храни јуначке кости ЈОВАНА МИЋИЋА СРБИНА и неке од породице његове.»

Чајетина и горштакча природа

Мало варошица у Србији има тако бурну прошлост као Чајетина, била је то варош сердара и хајдука. На самом почетку 19. века Чајетина је била тек село под Златибором, са три засеока, «на самом крају света». Међутим, веома брзо постаће и те како важно место у Србији тог времена. Љути бојеви са Турцима водиће се на Торнику и Расници, из тих немирних времена испливаће сердар Јован Мићић. Он ће ударити темеље данашње чајтинске вароши и постати ударна песница Милоша Обреновића златиборског краја. Име села Чајтина почеће свакодневно да се изговара у престоници, Чајетину ће врло брзо почети да походи сам кнез Милош, свраћаће ту турске паше и бегови, почеће Чајетином да се мотају шпијуни, избеглице, хватаће се ту дипломатске везе између Крагујевца и Цетиња... Са сердаром Чајетина ће 1835. године бити средиште Рујанског среза, али ће слава кратко потрајати, само до 1842. године. Када је проглашен тзв. «Турски устав» 1883., Кнез Милош је абдицирао у корист сина Милана, следеће године... после 23 дана Милан је умро. Наследио га млађи брат Михаило. Године 1842. догодила се буна уставобранитеља под вођством Томе Вучић Перишића која је свргла кнеза

Михаила. Нова Велика народна скупштина, упркос противљењу порте, за кнеза изабрала Карађорђевог најстаријег сина, Милановог ађутанта, поручника Александра Карађорђевића. Он је био кнез без значајне улоге, али су тада започеле муке Јована Мићића... Доласком Карађорђевића стагнација Чајетине потрајаће наредних 20 година, све до повратка Обреновића 1863., када се Чајетини враћа статус средишта среза. Кроз сав тај период, Чајетина ће бити пуна и жандара и пандура, биће ту и потајници и народна војска, а све не би ли некако стали на крај златиборским хајдуцима. Хараће хајдучија овим



Сердар Јован Мићић, рад ужичанке академске сликарке Јелене Тијаниц Савић

крајевима безмало читав век, па ће један од чајетинских начелника чак претити сељацима - или похватајте хајдуке, или ћу ја вас раселити.

Породица Мићића била је у родбинским везама са чувеним хајдуком Бајом Пивљанином, а како су Турци имали незгодан обичај да бес због његових напада искале на блиским му људима, почетком 18. века Мићићи се из Црне Горе селе у златиборско село Мачкат. Ту је у задрузи Гаврила Мићића око 1785. године рођен и Јован. Де-

тињство је провео на Златибору, а како су Турци све чешће почели да се појављују и чине зулум и у Мачкату, цела задруга враћа се у Црну Гору, овај пут у Горњу Морачу. Већ после неколико година, због ненамирене крви и освете, враћају се на Златибор, сада у село Мушвете, код Чајетине. Већ одрасли Јован одмах се одмеће у хајдуке, у то време почео је и Карађорђевог устанак. У првим сукобима на Златибору са Усом Ломигором, испод Градине у Чајетини, Јован Мићић улази у народно памћење. О томе се уз гусле певала песма «Мићић Јован и Ломигора Јусо». У својој књижи, Кнежевићна Србија, Милан Ђ. Милићевић описује Јована: «Гуњ извезен гајтаном, сребрне токе на прсима, чохано одело и лепа долама красили су средњи и пун стас Мићића, а његову појаву чиниле маркантно. На кораку лак, на путу хитар као право чедо златиборско. Брз у одлуци, прек а често и непромишљен у поступцима. Вук Караџић је саветовао кнеза Милоша да га укорева за поједине непромишљености, и само је кнез могао да умири Мићићеву немирну и горштакча природу.» Учествовао је и у заузимању ужичке тврђаве, па је успео да постане буљубаша код златиборског војводе Мијаила Радовића. Са Милошем Вишњевићем (Обреновићем) на Кукутници разбија Сулејман-пашу и ту своју судбину нераскидиво везује за будућег књаза и господара Србије.

Милошева чајетинска ударна песница

По слому устанка, заједно са Мијаилом Радовићем, враћа се свом старом занату, хајдуковању. На планини Муртеници ничу чете које Турцима не дају мира, па врло брзо ови не смеју без велике оружане пратње да мрдну било каквим послом по подручју Ужичке нахије.

Одмах с пролећа 1815. године и почетка Другог српског устанка, Мићић се ставља на располагање Милошу Обреновићу, а велику славу стиче у боју на Љубићу, када је у одлучујућем тренутку увео у битку своје одморне хајдуке. Необуздане нарави и жеље за кавгом, изазивао је смрт и крчио пут сабљом кроз турске ровове. С Ужичанима је први прешао Мораву пре-



ма Чачку. После боја Милош га шаље да буни и подиже кнежину Рујно и да опколи ужички тврди град. Успут је попалио неке турске куће близу Ужица, а онда подигао шанац на брду Љубање, из кога је једним оком гледао Турке у тврђави, а другим осматрао пут за Санџак, одакле су ови очекивали појачање. После неког времена појачање се стварно појавило, војска из Босне предвођена Ђул-бегом и његовим сином Заим-агом. Први се около хвалио како ће прегазити побуњену Србију и трећег дана коње напојити на Дунаву. У тој комбинаторици једино није рачунао на махнитог Мићића и његов шанац код Ужица.

**Конак
сердара
Мићића,
макета
која се
налази у
чајтинској
библиотеци**



**Јован Мићић у време кад је разбио
Ђул бега и Заим агине снаге,
илустровао Драган Максимовић**

Када се Турска хорда приближила, Срби предвођени Мићићем су их на јуриш напали и страховито поразили. Сутрадан кад су Турци опкољени у тврђави погледали преко зидина, имали су шта и да виде: са брда наспрам града гледало их је 130 одсечених глава, набијених на коље. Међу њима и Ђул-бег и син му Заим-ага. Ова битка допринела је да Турци понуде преговоре, што је Милош и прихватио.

Неко време овим крајем управљао је тријумвират састављен од Мићића, Мијила Радовића и Јована Демира, а сам Мићић 1815. године добија титулу сердара. Од 1819. ту је и титула кнеза, а уз ту титулу следује и надзиратељство над Ужичком и Соколском нахијом. Колико је Мићић био важан Милошу речито говори и податак да

је био одликован једним од само 22 турска ордена које је српски књаз добио од султана 1835. године.

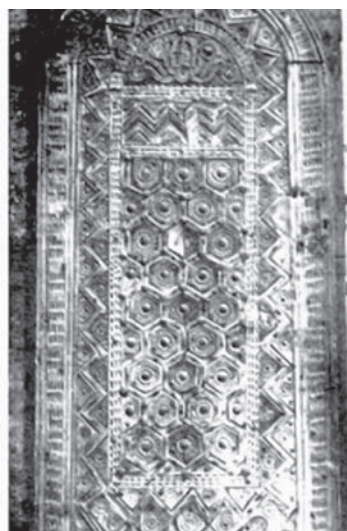
Силни рујански сердар, господар ужичке и сокољачке нахије за вријеме владавине кнеза Милоша Обреновића истицао се вештином, јунаштвом, али и својеглавим мјерама «по свом аршину». У Чајетини Јован Мићић је подигао кућу опасану зидом, која је остала позната као Сердарев конак. Био је неприкосновени господар у свом

округу. Од њега су зазирали и Срби и Турци. Говорио је да је «Бог високо, Милош далеко, па сви мене морају слушати!» У «Шареној соби» названој тако јер је била прва соба молерисана с ваљком урађеним шарам у златиборском крају, примао је своје госте. У конаку живеле су Сердарове жене, и «мали», за послугу. Ово «жене» није грешка, имао их је најмање две, што и није била реткост међу новопеченим кнежевима. Прави и кућу у Ариљу, у којој је проводио зиме. Сви ови конаци били су чудо невиђено, с обзиром на то да је већина тадашњег становништва живела у кућама у којима је на доњем нивоу била стока, а на горњем људи. Чајетински «конак» је потрајао до Другог светског рата, када су га Немци тенковима срушили. Остала су само врата, Шарене собе, која се данас чувају у Етнографском музеју у Београду. Уз гомилање некретнина, гомилао

се и сердарево небројено благо, што у злату, што у стоци, земљи, шумама. Пошто је сакупљао порез, опорезивао је колико му је требало, глобио како је хтео, па то ретко виђено благо и није за ишчуђавање.

Посао му је био да извршава наредбе кнеза Милоша, а народу је остало да поштује њега! Турци су га се плашили као ђавола, нису заостајали ни Срби, па када би се са својих 40 бећара, одабраних момака који се нису женили, наоружаних до зуба

појавио у ужичкој чаршији, знало се да следи нека кавга у којој ће, у најбољем случају, бити разбијених глава. Турци су се склањали у тврђаву, Срби где знају, а Мићић се надмоћно смешкао... У Ужицу је имао на Слануши конак - повезане две куће, једна за њега а друга за момке и осматрачницу које је цртежом овековечио аустријски путописац, археолог и етнолог Феликс Каниц. Сердар Јован Мићић помагао је Милошу у гушењу бројних буна против њега. Веома добро је



**Врата с чајтинског Сердаревог
конака која се налазе
у Народном музеју у Београду**

радила Мићићева обавештајна служба, заснована на златиборским кириџијама, који су, водећи коње, трговали по планинским пределима западне Србије и источне Босне. Пошто су стално били у покрету, у додиру с великим бројем људи, подаци су им били свежи и тачни. Ово је било важно због веза са Босном и Црном Гором. Давно пре тога Милошу је доказао оданост, која

ће трајати до самог краја, и то у обрачуну са Карађорђевићима и њиховим људима. Милош му је «на реверс» предао једног од вођа Првог устанка, Младена Миловановића, као да му помогне да пређе преко Лима и пребаци се у Црну Гору. Испод жита, Мићићу је Милош споменуо да Миловановић не да не сме да пређе Лим, него не сме да пређе било коју реку. Његови момци нису дуго чекали, па су несрећника убили већ на Очкој гори, изнад Чајетине. Како се то обичава од кад је света и века, страдао је при покушају бекства.

Срдар Мићић је добио је задатак да 1834. године постави границу између кнежевине Србије и Босне, која је још била под турском влашћу. Мићић је беспримјерном ароганцијом, не марећи за међународне комисије и мапе, чинио све да се граница са Шаргана помери на Балван, Мокра Гора припоји Србији и гранична црта дубоко помакне у турску територију код места Увац. Покушао је чак да границу сведе Лимом до Вишеграда, али му то није пошло за руком. Смелост подухвата померања границе одјекнула је у народу, а на ово није остао имун ни нобеловац Иво Андрић, који је део приповетке «Велетовци» посветио Мићићу и његовом начину разграничавања између двије државе:

“Негде зимус, причао је Велетовац, дође више њихова села злогласни Јован Мићић, рујански сердар, чак из Ариља, са оружаним момцима и поче да осматра и премерава границу. Кад га упитају куд је намерио и шта ради он одговори дрско да ником нема да полаже рачуне, а понајмање босанским потурицама, или ако баш хоће да знају, каже, онда им поручује да га је послао коца Милош да одмери куда ће ићи граница и докле ће захватити Србија... Кад, нису прошла ни два месеца, а он се јави опет и то са читавом четом Милошевих сејмена и са царским мубаширом, меким и бледим Стамболијом. Кад мубаширеви људи стану да побиијају коље оном косом испод Тетребице, а Мићић зађе па само чупа оне кочиће и фрљаца за њима. Бијесан влах, пси му се меса набили, скаче мубашире у очи, виче на њега као на млађег и прети му у гласу. Није, каже, та граница, границу су одредили султан и руски цар и били о томе ферман књазу Милошу, она сада иде Лимом право на вишеградску ћуприју па отале даље Дрином, тако је све ово Србија. Једва га мубашир у памет утерао и ту изнад Велетова ударише границу“.

После постављања границе Мићић на ушћу Камишине у Рзав у Вардишту прави карантин са бројним грађевинама као што



Споменик сердару у Мокрој гори

су колибе за састанке, коначи «на бој», механе, екмешчиница, караула и пространа авлија. Ту се налазила и црква, а све је било осигурано великим шанцем са водом...

Поводом културне манифестације «Завичајни дани Мокре Горе» 2008. године откривена је скулптура сердара рујанског - полковника Јована Мићића. «Он је», речено је на откривању овог споменика, «1834. године, захваљујући својој обесној својеглавости и мерењима по личном аршину одвојио Мокру Гору од Босанског пашалука и припојио је кнежевини Србији». На овом скупу је речено и то да је сердар Мићић две године после обиљежавања границе између двије државе направио у Котроману карантин - мали дрвени град са црквом Светог Петра и Павла. Тада је поменута и идеја да се у туристичке сврхе, а посебно након проласка старог воза до Вишеграда покуша остварити пројекат поновне изградње «Мићићевог града» на ушћу Камишине у Рзав.

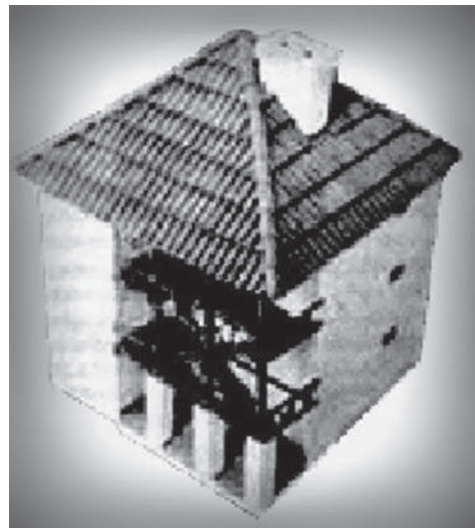
Лично не верујем у «Креманско пророчанство», Милош и Митар Тарабић били су обични локални пророци, какве има свако друго село, Креманско пророчанство рођено далеко од Кремана, у сврху политичке агитације. Сматрам га за деценијску превару, зато што је дописивано пошто су се догађаји догодили деценијама. То ради и дан данас Драган Пјевић, власник Туристичке агенција «Кремантурс», бавћи се самозвано презентацијом „Креманским пророчанством „у туристичке сврхе“... Ипак, испричаћу вам и

ту причу коју деценијама писци и новинари препишу једни од других. Кажу, да је тај и такав Јован Мићић, чуо за пророка Милоша Тарабића, који говори о пропасти династије Обреновића. То му се није баш много свидело, па пошаље своје момке у Кремна, који ухвате Милоша Тарабића и баце га у затвор у Чајетини, да «мало разбистри главу!» После неколико дана сердар заповеди да му приведу Тарабића и нареди да у најкраћем саопшти пророчанство које се односи на његову будућност.

“Умрећеш од глади, Господару! - саопштио је мирно Милош, гледајући у очи моћног и пребогато Јована Мићића. Да би што више понизио Тарабића, Мићић је почео гласно да се смеје, што су у знак одобравања прихватили сви из његове пратње.

“Е, па лепо, Божији човече! Кад си тако видовит и пророчан, погледајте доле ону ждребну кобилу у авлији. Реци де, какво ће ждребе ождребити, мушко ил' женско, а? Него, пази, ако омашиш, оде глава!“ Милош Тарбић је мирно погледао и одговорио:

„Ождребиће женско и имаће краћу задњу десну ногу“. Настаде комешање, а многи су климали главом у неверици, и тражили да се то провери. Јован нареди да се кобила убије, распори трбух и извади ждребе. Када су његови момци то учинили и показали женско неождребљено младунче са «валичном десном задњом ногом», сви су занемели у неверици, а моћни сердар се стровалио у столицу, блед, “као да у њему нема капи крви“. Задњим напором пружио је руку ка кеси са дукатима, коју је понудио Тарабићу, који све одби, и поред збуњеног народа и сердаревих момака, крену својој кући. Кажу да је сердар Јо-



Макета гургусовачке куле у којој је скончао моћни рујански сердар Јован Мићић

ван дуго ишао за њим, молио га да прими макар онолико новца колико може купити свеће, како би сваки дан палио по једну за спас његове душе.

Гургусовачка кула

Пера Тодоровић и Чеда Мијатовића су написали серију текстова о томе како је краљ Милан Обреновић оправдао своју одлуку да се разведе од краљице Наталије. По њима, краљ је рекао да мора да се разведе, јер су пророци тако прорекли, а пророчанство је судбина од које се не може побећи. Ма колико наивно то нама данас изгледало, тај изговор је био успешан и саветници су прихватили краљев захтев као и Креманско пророчанство. Без обзира на то што су га на бурном животном путу непрестано пратиле контроверзе, Пера Тодоровић је постао легендарни лик српског модерног журнализма баш зато што је имао луцидност и интелигенцију да остане независна личност чак и кад је био у служби других, јер је заправо увек писао у јавном интересу. Слободан Јовановић, професор Београдског универзитета (1897-1940), председник Српске краљевске академије, Мијатовићу је одао признање за добар стил: «Чеда Мијатовић има диван стил, живо прича, фино описује и слика», али је замерио неуверљивост ликова и претеривања са фантазијом и осећајношћу за које је сматрао да иду до пренемагања. Павле Поповић, историчар књижевности, професор и ректор Универзитета у Београду, академик, није код Мијатовића ценио ни стил: «Ко још данас тако пише?» и саветовао му је да се бави историографијом или преводилаштвом, тврдећи да би требало да буде користан тамо где може, уместо што се «забавља» у књижевности и новинарству.

Било како било, ако је било тог опште прихваћеног историјски непотврђеног пророчанства о рујанском сердару, а не новинарска измишљотина, испунило се. После династичких промена, моћни сердар, који се поносио својим ћуповима злата, који је познавао Његоша и кумовао са Смаил-агом Ченгићићем, који је преко кириџија био главна веза кнеза Милоша

са Босном и Црном Гором, још неко време остао је начелник Округа ужичког. Први задатак новог начелника Миљца Трифуновића био је да ухапси старог, како то обично бива. Ухваћен је у златиборском селу Семергејево и предат новим властима. Како код Мићића ништа није могло да прође без борбе и крви, тако је било и приликом хапшења. Спровели су га у Београд у тешким ланцима, а кроз саму варош возили су га на воловским колима, као везану животињу. Вучић је ишао поред кола и говорио окупљенима:

«Ну, ето вам страшног Мићића, душмана нашег и вашег, који смо верни нашем милостивом цару и цареви уставу. Ну, не бојте га се више, он је сада кротак као јагње. Пљујте га! Пљујте! И јавите милостиvom цару да сте га својим очима видели!»



Цртеж аустријског путописца, археолога и етнолога Феликса Каница. Ужичка пијаца са Златиборцима у углу Мићићев конак на Слануши

Нико се није усудио да пљуне чак ни везаног Мићића, Турци су се само хватали за браде и говорили: „Јазук! Јазук!“ (срамота). После детаљног упознавања са свим београдским апсанама и казаматима, од Врачарских рупа до тврђаве, спровели су га у злогласну кулу у Гургусовцу (Књажевац). То је у то време био казамат гори и од најгорих турских, леден и влажан усред лета, у ком су му друштво правили једино пацови. На залагање руског конзула, Мићић је изишао из тамнице, али је већ био сенка некадашњег силника, човек уништен боравком у страшним условима. Одмах је отишао у Чајетину, на прозоре и врата конака поставио барикаде, чекајући да поново дођу по њега. То се на крају и догодило. Фебруара

1844. пандури су провалили барикаде и после краће борбе на нож Мићића привели у Ужице, а после тога стражарно у Крагујевац. Ту га је Преки суд осудио на смрт, лишивши га «свих одличја, чинова и пензије». Та казна му је замењена «вечитом робијом у лаком гвожђу», коју је поново издржавао у мемљивој ћелији Гургусовачке (књажевачке) куле са оним истим пацовима. У таквом друштву је и скончао од глади, нудећи тамничарима сто дукаста за тањир чорбе. Сердар, који је живео као цар, липсао је као псето, «од глади и вашију» 1844. године, „лицем на Светог Стефана», како је стајало у извештају. Сахрањен је на затворском гробљу. Постоје сведочења да је његов гроб посетио и Милош Обреновић, када је поново дошао на власт и да се заплакао. После дванаест година његови посмртни остаци пренети у порту цркве у Ариљу, где и данас постоји скроман споменик.

Зашто је сердар Јован Мићић сахрањен у Ариљу, у порти Немањићке задужбине? Поред Чајетине и Ужица, имао је и свој дом, своју трећу кући, данас бисмо рекли викендицу, поред цркве у Ариљу. Овде је често боравио, нарочито зими, «јер му је ту ваздух више пријао» и много је допринео обнови овог значајног храма. Конак је сазидан на заравни југозападно од ариљске цркве. Та градска спратна кућа са доксом поставила је основе будуће варошице. Због свог изгледа и места са ког се

пружао фантастичан поглед изазивала је дивљење. У то време људи су живели у дрвеним кућама покривеним сламом, са шталом у риземљу, па је кнежева кућа због своје величине и начина градње изгледала као прави двор. Поред гроба сердара Јована Мићића, до недавно су стајали и остаци његове куће у центру варошице. Склоњени су ради реконструкције, са надом да ће овај значајни споменик бити сачуван. Биће, кажу, ако буде пара!

Директних потомака сердара Мићића нема, а породице Мићић данас живе у селу Годовику код Пожеге, Косовици код Ивањице, Опланићу у Гружи, у Љулкацима у Гружи живе Марковићи Мићићи, а у Мо крој Гори Чечерићи Мићићи. ■

УПОЗНАЈЕМО ВАС:

Када треба позвати хитну помоћ?

Хитна помоћ у Чајетини налази се у Дому здравља. У њој раде три лекара – један специјалиста ургентне медицине и два лекара опште праксе, као и осам медицинских сестара, а њен рад се одвија у оквиру опште службе. Опремљеност хитне помоћи је на задовољавајућем нивоу. Поседује све неопходне апарате за рад, а има и довољне количине лекова. Једини проблем су санитарска возила, због њихове старости и честих кварова.

„Пацијенте са хитним стањима збрињавамо на терену, у путу и у самом дому здравља. А хитна стања су управо она када је изненадно нарушено здравља или погоршана болест, из било ког узрока који може да угрози живот, и када је потребно указати хитну медицинску помоћ“, истиче др Татјана Кићановић, специјалиста ургентне медицине и додаје:

„Становништво у општини Чајетина је веома старо, а већи број старијих особа налази се у сеоским домаћинствима и углавном живе сами. Ми смо им једина могућност пружања помоћи када им нешто затреба, па нас они позивају за све своје здравствене тегобе, било да је у питању нешто хитно или не“.

Из хитне помоћи апелују на грађане



„Ако би одговарали на све позиве пацијената, а који не спадају у хитна стања, онда долазимо у ситуацију да некоме заиста треба помоћ, а да ми не можемо да одговоримо“, наглашава др Кићановић и додаје да, обзиром на број људи који овде живи и посети наш крај, па ако се узме у обзир да је у питању планински крај са суровим зимама, а исто тако лети је велика фреквенција

кога се зове. Ово су неопходни подаци, јер се често дешава да људи у паници и не кажу где се налази особа којој је прва помоћ неопходна па самим тим медицинска екипа не зна где треба да оде да би указала неопходну помоћ. Након разговора са сестром јавља се лекар и поставља питања друге врсте – када су кренуле тегобе, да ли је пацијент хронични болесник, коју терапију узима и слично, што је веома битно како би се особље припремило за терен и извршило тријажу, односно да би одредило ком степену хитности та особа припада.

„Ако је неко без свести, не дише и нема пулс, ми морамо да кренемо исте секунде. Ако је у питању стање повишене температуре или кашља ми то покушавамо да уклопимо са још неким позивом“, каже др Тања Кићановић.

Проблеми које има хитна помоћ у Чајетини, а који отежавају њен рад, свакако су мали број санитарских возила, али и позивања броја 194 са мобилног телефона. Тада позиваоци добијају ужичку хитну помоћ, и овај проблем никако не може да се реши са поштом, из за сада непознатих разлога.

„Грађани треба да знају када треба позвати хитну помоћ, односно шта је то што се назива хитним стањем. Реч је о случају када је могућа смрт, а то је ако се деси застој дисања или застој рада срца, што се проверава пипањем пулса на врату. Затим, када су животне функције поремећене тако да постоји вероватноћа да наступи животна угроженост. А то су следећа стања: бол у грудима, бледосива боја коже, малаксалост, мучнина, знојење, отежано дисање које траје дуже од 10 минута, гушење, стање без свести, јака главобоља праћена вртоглавицама и повраћањем, онда ране ако су дубоке и крваре, згњечења, истегнућа и слично, преломи костију, повреде главе, изненадан јак бол, коме се не може утврдити узрок и траје дуже од 10 минута, велике опекотине, а нарочито опекотине лица, повраћање са болом у стомаку, повраћање крви или црна столица, алергије праћене отицањем усана или лица и са гушењем... И ако агресивна особа угрожава свој или туђи живот, то је такође ургентно стање и тада треба позвати хитну помоћ“, истиче др Кићановић.

Нада Џелебић

”

Хитно стањем се назива застој дисања или застој рада срца, бол у грудима, бледосива боја коже, малаксалост, мучнина, знојење, отежано дисање које траје дуже од 10 минута, гушење, стање без свести, јака главобоља праћена вртоглавицама и повраћањем, ране ако су дубоке и крваре...

да схвате да живимо у тешком времену када је неопходно штедети, јер хитна помоћ у Чајетини послује као одсек, нема своју посебну службу, тако да је немогуће изаћи свим захтевима у сусрет. Други проблем је тај што надлежно министарство „не признаје“ велики број туриста који годишње посете Златибор и околину, као и људи који живе на територији општине Чајетина, већ само гледа број становника који се овде воде по пребивалишту. Из ових разлога хитна помоћ прима велики број позива, али не може на сваки да одговори адекватно.

саобраћаја на делу магистрале која пролази кроз Чајетину, самим тим је и број интервенција заисти велики, и сваке године се повећава.

Када се позива хитна помоћ на број 194 то треба да уради неко ко је присебан, јер је веома важно дати праве информације које су потребне, како би запослени из хитне помоћи реаговали правовремено. На позив се јавља медицинска сестра, која прво постави неколико питања, на која позивалац треба да одговори смирено и што краће. То су питања – шта се десило, какав је проблем, одакле зову и број телефона са

Бојана Божанић: Ове године милион евра за месне заједнице

Из буџета општине Чајетина за ову годину је издвојено око 60 милиона динара за месне заједнице, које су у својим плановима и програмима углавном заинтересоване за изградњу инфраструктуре по селима. За сваку појединачно одвојено је око три милиона динара, у зависности од планова месних заједница. Приоритети су најчешће у путној, а затим и водоводној инфраструктури. Савети МЗ заинтересовани су за обнављање сеоских домова и јавних објеката, помоћ у изградњи јавне расвете или за замену стубова за снабдевање електричном енергијом. Значајна средства издвајају се за уређење сеоских гробаља и изградњу цркава и капела по сеоским месним заједницама. Ту су још и средстава опредељена у буџету општине за изградњу главних путева и водовода, око 60 милиона, тако да је за ову годину опредељено готово милион евра намењених за развој месних заједница.

Реконструкција путева

На Златибору је већ завршено асфалтирање три улице – у насељу Слобода, затим од старе управе према Влаовини и од Конгресног центра «Србија» до центра Златибора, а то је прилазни пут до амбуланте и поште. Асфалтирана је и улица Црвеног глога, у дужини од око 150 метара. Планиран је наставак асфалтирања саобраћајница у Влаовини у циљу комуналног уређења насеља, као и у насељу Слобода. Опредељена су средства за замену светиљки јавне расвете у центру Златибора, као и изградња расвете у Улици Проте Симића. Биће извршена реконструкција главне улице према аутобуској станици, као и изнад пијаца.

У току су припремни радови на затрављивању површина око нафреквентније стазе на Златибору према Споменику.

У МЗ Чајетина наставља се са већ започетим радовима на асфалтирању улица, и то у насељу Шиповик и Калдрма. У Чајетини ове године планирано је уређење улице на гробљу, како би се решио проблем одвода атмосферских вода и санација клизишта на самом

гробљу. Пре летње сезоне очекује се реконструкција и поправка пута Чајетина-Мушвете.

„У току су радови на асфалтирању и поправци путева, конкретно у Јабланици, и то од Рибнице до центра Јабланице. Наставиће се са крпљењем ударних рупа према Стублу. У истој месној заједници ускоро ускоро крећу радови на асфалтирању дела пута према манастиру Увац. Након радова у Јабланици предузеће Путеви Нови Пазар, креће се са поправком, пресвлачењем и ас-



фалтирањем путног правца од Рудина преко Алиног Потока до Сирогојна, који је доста оштећен а изузетно се користи како од мештана тако и од гостију.”

Реализује се и асфалтирање путног правца у Сирогојну за заселак Вујашевићи, у дужини од 240 метара. Такође, биће извршено крпљење рупа и поправка пута према Равнима, као и самом центру Сирогојна, а асфалтираће се и паркинг испред амбуланте. У току су припреме за извођење радова у Трипкови, где ће се радити на поправци пута који је био оштећен приликом

изградње цевовода за Сушичко врело и пут за Ристановиће. «У Мушветима ће се радити путни правци према Кнежевићима и Вукомановићима. Завршене су јавне набавке за асфалтирање још у Алином Потоку (Чумићи и Милашевићи) и у Бранешцима (Поповина-Бјелиш) где ће се обавити и реконструкција главног пута. Извршићемо пресвлачење главних саобраћајница и у Бранешцима, Даутовцу (Јолетићи) и Кривој Реци“, каже Бојана Божанић, помоћник председника општине Чајетина за грађевинско земљиште, путеве, инвестиције и месне заједнице.

Изградња водоводне мреже

Када је у питању водовод, у току је изградња водоводне мреже у центру Гостиља. Реализоване су активности на довођењу градске воде у Алином Потоку, засеок Савичићи, у Рибници, Даутовцу а тренутно је у току постављање водоводних цеви у Кривој Реци. На Златибору се наставља прикључивање становника Зове на водоводну мрежу, али и на ширењу канализационе мреже у истом насељу, а планирано је и да центар Сирогојна добије канализациону мрежу. И изградња јавне расвете се наставља по сеоским месним заједницама, Кривој Реци, Мачкату, Јабланици, Рожанству, Рудинама, Даутовцу, Бранешцима, Гостиљу, Шљивовици, Љубишу, Доброселици. Настављасе са заменом стубова и светиљки од тениских терена ка аутобуској станици.

„Настојимо да јавну расвету добије свако село, али и да уштедимо трошкове. Већ је спроведена јавна набавка за унапређење енергетске ефикасности, односно, за смањење трошкова електричне енергије уградњом лимитаторапотрошње, који утичу на смањење рачуна за струју. Овим ћемо уштедети на трошковима електричне енергије, како би та средства могли да уложимо на друга места. Трошкове и рачуне за јавну расвету плаћа општина, и зато се приступило увођењу мера уштеде струје и тражења најефикаснијих начина како би се смањили трошкови за утрошак електричне енергије. Резултати тестирања уређаја за уштеду струје на јавној расвети који су постављени на

Златибору на две трафо станице показале су моментално умањење потрошње. Извршена је замена 38 живиних сијалица натријумовим, чиме је већ постигнута уштеда од 40 одсто. Приликом мерења утврђено је да је уштеда на једној ТС била за само једно вече 28,64 одсто а на другој чак 33,9 процента. Обзиром на зимске услове и дужи рад расвете, у летњем периоду очекује се уштеда и до 40 одсто у односу на првобитно стање.

Поред изградње инфраструктуре Савети месних заједница су заинтересоване и за уређење центра насеља, као и за санацију постојећих домова и објекта јавне намене. Општина је већ кренула са одређеним радовима. У току је изградња и реконструкција објекта Дома културе у Јабланици, где се завр-

”

Ове грађевинске сезоне предстоји асфалтирање путних праваца Око-Бранешци, Гукићи-Златићи, Пејовићи, Зечевићи и Церовићи у Кривој Реци, заселак Растовац у Жељинама, у Дренови, за доњи Љубиш и Борова глава-Доброселица

шетак радова очекује за месец дана. У плану су опредељена средства за обнову изгорелог објекта у Кривој Реци. Обновљени су објекти месних заједница у Сирогојну, Гостиљу, Рожанству, Љубишу, Алином Потоку, Трнави, Рудинама. Улаже се у изградњу цркава по месним заједницама, на иницијативу мештана, али и капела на сеоским гробљима. Општина удружује средства са грађанима и донаторима.

„У наредном периоду, радиће се и на обнављању куће Крсте Смиљанића у Љубишу и Димитрија Туцовића у Гостиљу које су изузетне туристичке атракције. Канцеларија за локални економски развој припрема базу података о свим објектима који нису тренутно у функцији са циљем да се спреми документација и дозволе и објекти иско-



ристе за различите намене у складу са предлозима мештана месних заједница“, наглашава Бојана Божанић.

Ове грађевинске сезоне предстоји асфалтирање путних праваца Око-Бра-

нешци, Гукићи-Златићи, Пејовићи, Зечевићи и Церовићи у Кривој Реци, заселак Растовац у Жељинама, у Дренови, за доњи Љубиш и Борова глава-Доброселица.

Нада Џелебџић

Отворен 23. фестивал „Деца међу нарцисима”



Рађена према тексту Љубивоја Ршумовића, у режији глумача ужичког позоришта Биљане Здравковић и Горана Шмакића, 25. маја је премијерно изведена представа „У цара Тројана козје уши“, чиме је на најлепши начин отворен 23. фестивал „Деца међу нарцисима“.

На сцени Дома културе 21 члан Драмског студија „Бистричак“ (узраста од 7 до 15 година) одиграли су једну бајку, легенду, поучну причу која је насмејала и разонодила многобројну публику. Текст који су „Бистричци“ вредно учили нешто више од три месеца успели су да оживе на сцени.

Захваљујући глумачком и редитељском искуству глумци ужичког Народног позоришта успели су да од сцене на којој је била само једна столица, а уз помоћ видео ефеката, испуне простор бајковитим сликама. Позоришни костими, музика и шминка допринели су правом доживљају ове представе, за коју се надамо да ће доживети много својих реприза.

Други дан фестивала „Деца међу нарцисима“ био је веома садржајан. Најмлађи су се најпре окупили на платоу испред Дома културе како би, и ове године, своју маштовитост изразили цртањем. Највећу пажњу наставнице ликовне културе Анастасије Богдановић, која је оцењивала цртеже на асфалту, привукли су радови деце децјег вртића „Радост“ из Мачката и ПУ „Радост“ Чајетина, који су и награђени. Богдановићева је донела одлуку и о победницима овогодишњег ликовног конкурса, а награђена су три групна и 16 појединачних радова.

Након уручења награда и диплома победницима ликовног конкурса малишани су имали прилику да погледају представу „Прича о вуку и Црвенкапи“, у извођењу глумача позоришта „Максимус Арт“ из Београда.

У уторак 26. маја музичко-едукативни центар „Арс нова“ из Ужица одиграо је у Дому културе представу „Алиса у земљи чуда“. Ово је био још један поклон од деце деци у оквиру фестива-

ла „Деца међу нарцисима“. Необична прича Луиса Керола о девојчици Алиси која се, после пада у зечију рупу, нађе у чудноватој земљи доживела је многобројне адаптације у виду цртаних, анимираних, играних филмова и представа. Драмски судио „Арс нова“ приказао је своје виђење Алисиних авантура при сусретима са Белим зецом, мачком Црекалом, Лудим Шеширџијом, Мартовским Кунићем и другим необичним ликовима.

Ивана П. Лазих је представу режирала и драматизовала, а постарала се и за сценографију, костиме и музику.



Помагале су јој Јована Обућина и Љубица Јаџић. У представи „Алиса у земљи чуда“ глумило је шеснаесторо чланова Драмског студија „Арс нова“, а њихова шармантна глума награђена је громким аплаузом.

Сасвим различито од других дешавања, велику пажњу привукао је и балетски наступ школе „Мага Магазиновић“ који смо могли пратити трећег дана Фестивала. Школу је основала 2008. године балерина Дуња Махорчић која са великим ентузијазмом и искуством учи мале балерине како основа-

Победницима овогодишњег ликовног конкурса

- | | |
|--|--|
| 1. ПУ „Бамби“ групни рад – Ужице | 11. Анастасија Ћорић – млађа група Златибор |
| 2. ПУ „Ужице“ Анђела Бацетић – Ужице | 12. ПУ „Радост“ групни рад – старија група – Милена Дедић и Љиља Савић- Чајетина |
| 3. ПУ „Ариље“ Катарина Луковић – Ариље | 13. Никола Рогић – старија група – Чајетина |
| 4. Анастасија Зец – Прибој | 14. Николина Тодоровић – предшколска група – Чајетина |
| 5. „Бамби“ Предраг Брковић – Пожега | 15. Татјана Божовић – предшколска група – Чајетина |
| 6. ПУ „Невен“ Сара Цвијић – Бајина Башта | 16. Јован Анџић- Мачкат |
| 7. ПУ „Паша и Наташа“ Дарко Бјелић – Нова Варош | 17. Наташа Костадиновић – Шљививица |
| 8. „Нарцис“ групни рад – старија група- Златибор | 18. Милица Баковић – Крива Река |
| 9. Никола Стикић – предшколска група – Златибор: | 19. Андријана Петровић – Сирогојно |
| 10. Мићо Удовичић – предшколска група – Златибор | |



ма балета, тако и понашању, изгледу, размишљању и свему што је потребно за сценски наступ. Школа има око 60 девојчица узраста од четири до 16 година, а на сцени Дома културе публика је имала прилику да види део групе у девет кореографија. Иначе, балерине су на својим наступима и такмичењима у земљи и иностранству освајале многобројне медаље и награде.

Бранко Стевановић је рођен 1966. године у Бачкој Тополи, одрастао на Криваји и у Севојну, а живи у Београду. Пише за децу и одрасле. Уређивао је листове за децу предшколског и основношколског узраста. Поезијом и кратком прозом заступљен је у антологијама и у уџбеницима за основну школу. Неке песме и кратке приче су му преведене на руски, русински, мађарски, румунски и бугарски језик.

Дела: Трајања (песме, 1986), Никола Врана и голубови (мини приче, 1990), Врло друштвена игра (песме, 1994), Золошка песмарица (песме, 1996, 2007),



Употреба детета (песме, 2000), Прича о принцу јединцу (бајка за извођење, 2004), Лепо ти кажем (песме и приче, 2007), Фока из потока (сликовница, 2008), Када се лаву замрси грива (сликовница, 2008), Ето тако (песме и приче, 2009), Како сам био зец (исповедна проза, 2010), Овако је то било (приче, 2010), Наглавачке (сликовница, 2010), Авантуре Краљевића Марка (песме, 2011), Позо-

риштанције (три комада, 2013). Освојио је многобројне престижне награде.

Ове године наконкурс је стигло преко 250 радова, а 12 ученика је награђено поштујући млађи и старији узраст, тако да имамо 2 прва, по 2 друга и по 3 трећа награђена рада. Теме је изабрао кум овогодишње манифестације, песник Бранко Стевановић из Београда, а оне су: „Да се ја питам“, „Чаробни свет библиотеке“, „Памтим и поштујем“, „Снага љубави“, „Боје мога завичаја“ и „Писмо великану“.

Поред кума Манифестације, са децом су се дружили и завичајни писци Мирјана Ранковић Луковић и Јагода Јеремић.

У оквиру Фестивала, предшколци из вртића са подручја општине Чајетина су за своје вршњаке уприличили опрштајне приредбе.

Оно што је обележило 23. фестивал „Деца међу нарцисима“ јесте заиста велики број најмлађих гледалаца који је пратио сва дешавања.

Мирјана Ранковић-Луковић

Овогодишњи кум Фестивала Бранко Стевановић

МЛАЂИ УЗРАСТ:

1. Јован Станковић, IV5 – „Да се ја питам...“ ОШ „Станислав Сремчевић“ – Крагујевац
2. Ана Чекановић, III р. – „Чаробни свет библиотеке“
2. Јеврем Недељковић, IV2 – „Пријатељи из библиотеке“ ОШ „Милица Павловић“ – Чачак, Књижевна радионица ГБ „Владислав Петковић Дис“
2. Борис Митровић, IV2 – „Боја мога завичаја“, ОШ „Димитрије Туцовић“ – Златибор
3. Сташа Дакић, IVа – „Чаробни свет библиотеке“ ОШ „Никола Ђурковић“ – Фекетић
3. Зорана Дробњак, IV1 – „Снага љубави“, ОШ „Димитрије Туцовић“ – Златибор
3. Мартин Петровић, III р. – „Писмо великану“, ОШ „Вук Караџић“ – Житковац, ИО Моравац

СТАРИЈИ УЗРАСТ:

1. Теодора Кутлешић, VIII2 – „Да се ја питам...“, ОШ „Димитрије Туцовић“ – Чајетина
2. Ксенија Станковић, VIII2 – „Боје мога завичаја“, ОШ „Васа Чарапић“ – Бели Поток,
2. Ана Бобић, VIII2 – „Завичај у срцу носим“, ОШ „Филип Вишњић“ – Београд
3. Адријана Ламбић, VI3 – „Памтим и поштујем“, ОШ „Васа Чарапић“ – Бели Поток
3. Анђела Гојковић, V р. – „Боје мога завичаја“, ОШ „Миливоје Боровић“ – Мачкат
3. Вук Марковић, VI1 – „Лепо је волети“, ОШ „Ђеле кула“ – Ниш





Одржана осма „Ракијада” у Шљивовици

Осми Сајам домаће ракије одржан је традиционално и ове године у златиборском селу Шљивовица, у организацији Јавног предузећа «Културно-спортски центар Чајетина», месне заједнице Шљивовица, Туристичке организације Златибор и Златиборског еко-аграра. Покровитељ «Ракијаде» била је општина Чајетина, а Регионално

развојна агенција «Златибор» помогла је организацију овог сајма. Укупно 103 узорка ракије предата су ове године на оцењивање. Оцењивачка комисија радила је у саставу: Костадин Михаиловић дипломирани инжењер пољопривредне технологије, проф. др Никола Бајић, директор Центра за органску производњу у Ужицу, Иван Гајић, дипломирани ин-

жењер хемије, и Милоје Вуковић дипломирани инжењер технологије.

Прво место и велика златна медаља припала је Миладину Каљевићу из Шљивовице, чија је ракија, по оцени жирија, освојила 19,58 поена. Друго место припало је ракији Живојина Миловановић из Рибашевине, а треће ракији Рајка Јовановић из Дријетња.

Награду за најбољу специјалну ракију – клековачу освојио је Милорад Скорковић из Трипкове, а награду за најбољу ракију по оцени публике Спасоје Аћимовић из Шљивовице.

Признања су такође додељена и за најлепше сеоско двориште, и то Зорану Зорзићу из Шљивовице, као и за најбоље уређен воћњак Владану Росићу из Бранежаца. Најлепшом чобаницом проглашена је Кристина Шкодрић из Шљивовице, најлепшу народну ношњу имала је Исидора Јеремић из Чајетине, док је награду за најбољу питу савијачу освојила Милојка Божанић из Јабланице. Најбољу здравицу ове године казивао је Милован Ристановић из Ужица. Награду у стругању дубећом и тестером кладаром те у тесању брвна освојила је група „Мрга и омладинци“ из Шљивовице.



Туристичка организација „Златибор“ на четири сајма

Туристичка организација „Златибор“ учествовала је на три сајма у месецу мају. На сајму туризма „Skopje Travel Market“, који је одржан од 7. до 9. маја у главном граду Македоније, на штанду Туристичке организације Србије поред ТО Златибор учествовале су и туристичке организације Војводине, Бабушнице, Беле Паланке и представници „Tara Green“. Македонцима планински центар Златибор није непозната дестинација и они су се највише на сајму интересовали за нове садржаје на планини и за цене смештаја за летњу сезону. Штанд ТО Србије посетили су и представници амбасаде Републике Србије у Скопљу, туристичких агенција, новинари.

На «Сајму туризма и гастро културе» у Бијељини те на Међународном сајму туризма «Лист 2015.» у Луковцу, Туристичка организација „Златибор“ такође је имала запажене наступе, представљајући предстојеће летњу туристичку сезону. Грађани Бијељине и околине су традиционално гости Златибора и њихово интересовање за Златибор није изостало ни овог пута.

Будући да се последњих година бележи пораст броја долазака гостију из тузланског кантона, Златибор је на сајму у Луковцу први пут представио своју туристичку понуду. Туристичка



организација је на овом сајму, на коме су учествовали представници 10 држава, наступила у оквиру штанда часописа «Туристичка призма». Оба ова сајма у БиХ били су посећени од стране великог броја локалних и регионалних медија, а били су успешни и у организационо-техничком смислу и по броју учесника.

На првом фестивалу манифестација, дестинација и дегустација „Београдски манифест“, који је одржан од 22. до 24. маја на Калемегданској тврђави, пред-

стављен је увод у летњу туристичку сезону уз најаву свих манифестација које нас на лето очекују. Дестинација Златибор представљање је приредила на два штанда. У горњем граду представљена је укупна туристичка понуда Златибора на штанду ТО регије Западна Србија, а у доњем граду Златибор је представио посетиоцима манифестације које ће се одржати на планини током лета. Поред Београђана велики број странаца се интересовао и упознао са понудом Златибора. ■



Желимир Џамбић испраћен у „кошаркашку пензију”, повучен дрес број 14



Легенда КК Златибор Желимир Џамбић (54) званично је у „кошаркашкој пензији“. Кошаркашка приредба одржана у Хали спортова, у оквиру које је уприличена и прослава историјског пласмана клуба у Другу лигу, протекла је у знаку званичног обележавања краја кошаркашке каријере једног од најбољих играча у историји КК Златибор.

Најпре су се у ревијалном дуелу ветерана, некадашњих саиграча Жељка Џамбића, састали „Плави“ и „Бели“. Екипу „Плавих“ (Александар Павловић, Душко Пантовић, Илија Мићевић, Михајло Сапун...) са клупе је предводио Бато Лојаница, док је тренер „Белих“ (Желимир Џамбић, Мирослав Шкодрић, Велимир Ђуричић, Горан Радовић, Славенко Марић, Страјин Недовић, Раденко Тодорић, Александар Симић, Слободан Ђуровић...) био Радомир Раковић. Иако су завршили играчке каријере пре много година, ветерани нашег клуба показали су део свог некадашњег репертоара, изазвавши аплаузе окупљених гледалаца у испуњеној „Дворани спортова“. Уз централну личност вечери, Желимира Џамбића, највише аплауза публике, и поред чињенице да није превише провео на паркету и да се није истакао атрактивним потезима, измамио је Слободан Ђуровић Бајага.

Играло се два пута по 10 минута. „Бели“ су били расположенији за игру у првом полувремену, које су решили у своју корист са 20-14. Ипак, „Плави“ су се разиграли у наставку, тако да су до краја успели да преокрену и реше сусрет у своју корист резултатом 41-34.

Непосредно по окончању сусрета ветерана, на паркет су истрчали и први тимови КК Златибор и КК Борац Чачак. У нашем саставу су, изузев Владимира Мајсторовића, били сви првотимци који су остварили историјски успех, појачани слављеником, Желимиром Џамбићем, који је тако био у прилици да одигра неколико минута и са овом генерацијом чајетинских кошаркаша. Овај меч одигран је у два полувремена од по 20 минута. Символично, када је семафор показао „14:14“, уз овације присутних играча и гледалаца, Желимир Џамбић испраћен је са паркета чајетинског „храма кошарке“ у играчку пензију. Дрес КК Златибор са бројем 14, који је носио скоро

две деценије, а који је предао председнику клуба Рајку Пелверовићу тиме је званично повучен из употребе.

По изласку са паркета, Желимир Џамбић је сумирао утиске о овој приредби.

„До овог је дошло са великим закашњењем, за шта сам мало и сам крив, јер нисам хтео да се прави опроштај кад већ није направљен онда када је требало. Ипак, на чело клуба дошла је екипа која ме је убедила да пристанем на ово и драго ми је што је ово организовано, поготово сада, када је остварен највећи успех у историји КК Златибор. Све је сјајно организовано, окупили смо легенде клуба на једном месту, играче који су дали велики допринос клубу, а који су претходних година можда били мало запостављени. Неки су остали у форми, неки не... Свако је пошао својим



путем. Често поредим то са Драганом Кићковићем, који после завршетка каријере није узео лопту у руке. Ја се бавим рекреативно кошарком и тенисом. Да не заборавим, наравно, ни утакмицу првог тима са екипом Борца... Како је почело, тако се и завршава...“, истакао је Џамбић.

За две деценије, колико је наступао за матични клуб, доживио се много тога. „Чајетински Праја“ истиче да памти само оно позитивно.

„Све је било лепо. Или макар ја само лепе ствари памтим. Не мислим да је било руж-

них ствари, али, као и свуда у животу, имате успона и падова. Ипак, ја памтим само оно лепо, у каријери, у клубу и око њега“.

Легенда КК Златибор осврнуо се и на највећи успех у клупској историји.

„Ово је изузетно компактна екипа, са сјајним вођењем са клупе и адекватном подршком од управе. Видело се то у одлучујућој утакмици против Прибоја, где се чинило као да прволигашки тим игра против екипе из „бетон лиге“. Фантастично прочитана тактика, читава утакмица одиграна у пуном ритму... Ми смо стари носталгичари, па некад кажемо „ми смо играли с јачим екипама, лиге су биле јаче...“. Ја то не посматрам тако. Ова генерација је остварила оно што ми никада нисмо и што није ниједна генерација раније. Треба ући у савезни ранг и ја им честитам на

томе. Мислим да је то велика ствар за чајетинску кошарку, успех спортиста доводи до већег интересовања клинаца да се баве спортом и васпитавају у спортском и витешком духу, а да остављају оне ствари које нажалост све више преовладавају“.

Џамбић ипак није био једини слављеник ове вечери. Доскорашњи капитен клуба, Небојша Стаматовић, такође се званично опростио од кошарке, после 15 година проведених у првом тиму, примивши приликом изласка из игре поклон од директора клуба, Драган Савичића. Приредба је додатно улепшана и признањем за Никољу Мићевића, који је добио награду за најбољег стрелца недавно завршене сезоне у Првој лиги Запад.

У оваквим утакмицама, резултат је ретко у првом плану. Ипак, треба истаћи да је учесник Кошаркашке лиге Србије оправдао улогу фаворита и „поквирио“ славље Чајетинаца. Борац је славио са 63-36 (полувреме 33-22). Ова утакмица симболично је означила крај најуспешније сезоне у клупској историји, која је започета на исти начин – приликом представљања тима за ову сезону, Златибор је јесенас у Чајетини одиграо пријатељски меч управо са Чачанима, са којима је тада озваничен однос као с „братским клубом“. Тада је, такође поразом од Борца, започела сезона која ће се испоставити најуспешнијом у досадашњој клупској историји. Пораз у овој утакмици тако је можда само увертира за неке будуће победе.

Иван Јанковић